

La vacuna

«*La vacuna som nosaltres. L'individualisme és el virus, i la resignació, la derrota.*»

El 2020 s'ha esgotat i iniciem el camí d'un 2021 ple d'esperances i expectatives. La pandèmia marcarà per sempre l'any que deixem enrere. El nou any viu un punt d'inflexió amb el descobriment i aplicació de les diferents vacunes. Respostes sanitàries a problemes sanitaris.

Però el virus ens deixa marques inesborrables. Hem viscut la por, l'aïllament i la solitud. Hem plorat silencis i hem enyorat converses. Dies tristos d'incerteses plenes. Cop a cop, hora a hora, setmana a setmana, vam sobreviure a la desesperança. Es van sentir els aplaudiments als balcons com a símptoma d'una malaltia silenciosa, invisible. Una malaltia que ens conduïa a la monòtona conducta, a la rutina de la producció buida. El confinament ens va dur la constatació de la fal·làcia de l'individualisme com a resposta a un no-res artificios i prefabricat. Els aplaudiments van constituir el fil invisible que ens mantenia connectades. Ànimes entrelaçades entre carrers buits i places despoblades.

Aplaudíem persones que emergien en l'imaginari com a herois i heroïnes en temps de fosc. Aplaudíem l'esforç, però sobretot la dedicació. Uns agraïments plens de consciència i significat per a aquelles que s'exposaven al perill invisible per a nosaltres.

El confinament va fer emergir moltes coses, reconnectar moltes realitats omeses. No idealitzem, però, un confinament que només va agreujar cops i menyspreus d'aquelles que confonen amor amb dominació, lliurament amb submissió. Perquè malauradament els ulls de vellut es van amagar darrere d'espells i no d'ulleres fosques. La misèria es va viure en la solitud de la presó aïllada entre quatre parets que, malauradament, tot ho tapen. La pandèmia, a més, ha deixat palès el rigor imposat pels mercats en una quotidianitat massa vegades embogida i buida. Ha evidenciat la lògica mercantilista d'un capital que, sense context, descobria als ulls de moltes la seva absurda inutilitat.

Malgrat tot, i per uns moments, la solidaritat va permetre fer brollar la vida. Una vida posada al centre, una vida en forma de solidaritat i empatia. Una vida en cada gest, en cada trucada, en cada missatge. Una vida que es va canalitzar en associacions de veïnes solidàries, en grups de suport, en forma de pla de xoc. Reacció i rebel·lia enfront de la penúria de l'aïllament. La constatació que *un home sol, una dona així presos, d'un en un, són com pols, no són res.* Com la Júlia de la cançó, cal que recordem el tràngol com una constatació, com una ensenyança. La solidaritat és la primera part de la vacuna per a les foscos que vindran. L'especulació no omple neveres, la solidaritat sí. Això sí, cal que les administracions locals reconeguin i donin suport a les xarxes de gestió. En tant que recullin la gestió comunitària, generarem immunitat

El confinament sembla part del passat, però queda la por, la por a una malaltia que tot ho capgira. Queda la incertesa pels temps que vindran. És legítima aquesta por, i més perquè és generada per aquella gentussa que posa el capital davant la vida, que fa de la por un mercat.

Però davant la por sempre creix l'esperança, la solidaritat i la força. Una vida que es resisteix a ser vençuda, a ser enterrada. Els carrers s'ompliran de pressa, d'angoixa dissimulada, però també de justícia i de lluita que en forma de pintada, de reflexió a cau d'orella, de resistència veïnal s'obrirà pas. Florirà la flor al mur. Creixerà la responsabilitat social en forma de suport mutu, plans de xoc, associacions de veïnes combatives i en lluita per la supervivència mútua. Gent valenta que s'atrevirà a somiar per transformar la por en vida. Perquè la vida s'obre pas en la fosc, perquè la xarxa de suport, que teixim a partir de la solidaritat, mai de la caritat mal entesa, ens fa forts, ens vacuna contra la por inoculada i ens protegeix de l'individualisme. Perquè la vacuna comença en la implicació, en l'acceptació de la manca.

La vacuna és la solidaritat i el treball comunitari. La vacuna són el Sindicat de Llogateres, la PAH, el Pla de Xoc i tants col·lectius de la ciutat. La vacuna som nosaltres. L'individualisme és el virus, i la resignació, la derrota.